

Hoxe inaugúrase en Poio o primeiro congreso de escritores en lingua galega

Hoxe, día un de maio, escomenza en Poio o «Primeiro Congreso de Escritores en Lingua Galega». Congreso do que se ten falado xa dabondo, do que se teñen dito moitas cousas, que está a resultar polémico, e ao que semella, proveitoso. Alfonso Pezegueiro, como segredario da Asociación de Escritores Galegos, ven sendo o voceiro da organización. Con el imos falar dos últimos pasos que se están a dar cara ao feito, despois dunha chea de atrancos.

—O importante é que vai haber máis de cen escritores, que imos discutir cousas relativas a literatura e ao escrito en Galicia, a súa proble-

mática. Outras das cousas importantes son os contactos que a Asociación está a facer coas áreas lusobrasileiras, cos escritores portugueses, co «Pen-Clube» portugués, co Ministerio de Cultura de Cabo Verde, con todo a cal Galicia escomenza a aparecer por ahí diante cunha personalidade cultural propia dentro dunhas culturas da mesma área lingüística. Tamén son importantes os contactos cos cataláns que van vir ao congreso. Penso que a xente se atopa con afouteza dabondo. O congreso vai realizarse, e coído que un dos feitos máis sobranceiros que se teñen feito na historia de Galicia. Por outra banda está xa confirmada a asistencia de Scorza.

AUTOAFIRMACION DA CULTURA

—¿Cál é o obxectivo global máis salientable do Congreso?

—O máis salientable é a autoafirmación da cultura galega. Da cultura de Galicia como propia e non sucedáneo de ningunha outra. Sería de desexar que este Congreso significase non soio un anovamento da cultura galega, un anovamento de actitudes de creación e persoais, senón tamén o remate dos caciquismos culturais.

A Asociación tenta de axuntar a todos os escritores en lingua galega, e o que se automarxina e polo seu propio desexo, non porque a Asociación marxine a ninguén. O Congreso, tampouco marxina a ninguén, xa que non é preciso ser membro da Asociación para asistir a él. O remate da actuación de sectores concretos que manipulan certas áreas culturais ten de chegar polo ben da creatividade en si mesma, pois a creación é algo que reborda aos caciquismos. Se ficamos aí e na mediocridade, os resultados van ser sempre negativos literariamente. O Congreso pode ser un chimplo de xigante diante de todo isto.

¿Vai ser o Congreso o ca-

talizador da realidade da Asociación de Escritores Galegos?

—Eu penso que a Asociación de Escritores non debería xamais mirarse no espello do Congreso en canto que saia ben ou mal. A Asociación é unha cousa e o Congreso outra; ámbolos dous temas debense separar, son cousas desemeillantes. Se o Congreso saíra mal, cousa imposible a non ser que todos cantos vaian tentar que así fora, a Asociación seguiría sendo un feito importante cara as reivindicacións do escritor respecto da lingua, cara ao exterior e outras cousas máis. A Asociación seguiría (eu non creo no esfaralamento dela), se o Congreso saíra mal. O Congreso axunta algo máis amplo que os lerios da Asociación. O que si se pode criticar, i eu fagoo en certa maneira, é a raposeiría maldita do galego que chegou aos ámbitos intelectuais. Neste país cando se pon unha cousa a marchar son moi poucos os que apoian e hai unha porcentaxe outa que se mantén a expectativa coa raposeiría de dicir que daí non vai sair nada. E por outra banda, agardando a ver se pasa algo bó; se acontece, metense, e se non din que era cousa de catro amigos. Así non se poden facer

as cousas. A Asociación monta o Congreso ate o día dous de maio; logo xa e cousa dos congresistas que estaremos aí.

—¿Cómo foi a resposta dos escritores galegos diante da convocatoria feita pola Asociación?

—A resposta foi caseque masiva. Por unha banda, se podemos criticar a pasividade nos comenzos, ao tempo podemos loubar a resposta positiva do remate, e agora eu faría un chamamento no senso de que cando algo agrome, participe a meirande parte de xente dende o principio, para que estas cousas non acontezan outravolta, e non somente cando todo está feito.

PROBLEMA DE CREACION

Falache denantes das xentes que ían vir doutras culturas e hai unha certa solpresa por non ter convidado a escritores casteláns para que tomen conciencia da realidade cultural de Galicia. ¿Por qué esta actitude?

—Nas poucas xuntanzas que houberon da xunta directiva non se plantexou este tema de que viñeran os casteláns. Eu personalmente, sen representar a ninguén, quero pensar que os casteláns, e isto é unha magoa, non entenden a nosa problemática; se cadra, convidándoos pode-

rian chegar a entendela, tamen e certo. O caso é que eles non entenden que Galicia ou Cataluña teñan unha cultura propia porque domiñaron culturalmente a área da península, e os nosos problemas íntimos escorreganlles un pouco xa que consideran as nosas culturas coma un sucedáneo, sen darlle moita importancia. Hai que ter en conta, amais, que no Congreso temos moi pouco espazo e moi pouco tempo. Son tres días moi apertados para atender os nosos problemas e non está feito cara ao exterior.

—¿Cáles son as posibilidades e os atrancos do escritor que tenciona ser profesional hoxe en Galicia?

—Primeiro existe un proble-

ma de creación. Penso que o escrito se debe adicar únicamente a creación. Despois, eliminar unha chea de fantasmas vixentes hastra agora no senso de consideraren ao escritor un pouco sociólogo, un pouco moralista; iso é fastidiado. Despois atopámonos con problemas de subsistencia, problemas de mercado, o libro galego non se vende o suficiente, para vivir delo, e arrousamos problemas de raquitismo mental grandes dabondo, xa vai sendo hora de escomenzar a decilo. Galicia foi sempre un país culturalmente pechado. O escritor galego sempre leu pouco o que se facía fora, circunscribiéndose as súas circunstancias e negándose a abrir camiños.

